

Tehtävämme.

Fil. maist. *Anna-Liisa Heikinheimo.*

Olemme seuranneet sitä taistelua, jota Suomen miehet kaukana Karjalan metsissä käyvät vihollistamme vastaan. Ei se ole helppoa; se merkitsee itsensä unoh-tamista, itsensä alttiiksi antamista. Siellä on pal-jon vaikeuksia, tiedämme, että sotilaamme ovat monasti hyvin uupuneita. Kuitenkin he kestävät, kuiten-kin he jaksavat, niin, loppuun asti. He tekevät velvol-lisuutensa, he täyttävät paikkansa. Tiedämme kyllä kaikki, minkävuoksi. Elleivät he siellä täyttäisi tehtä-väänsä, ei meillä olisi elämä niin hyvää, kuin se kum-minkin tällä hetkellä on. Kun meidän tekee mieli nur-kua niitä oloja, joihin sodan johdosta olemme joutu-neet, on syytä muistaa, että tämä on sittenkin parempi kahdesta ainoasta mahdollisuudestamme. Niin, ellei tälläkin hetkellä taisteltaisi puolestamme rintamalla, emme nytkään saisi tänne näin rauhassa kokoontua, — tätä taloa ei ehkä enää olisi, ehkei meitäkään, todennä-köisesti olisi kohtalomme toinen ja hirvittävämpi.

Tunnumme tällä hetkellä syvää kiitollisuutta sotilai-tamme kohtaan siitä, että meillä yleensä on elämisen mahdollisuudet. Tämä kiitollisuus yhdistää meitäkin kaikkia tänne nyt kokoontuneita. On toinenkin asia, joka liittää meidät vielä lujemmin kuin yhdeksi suureksi sisarusparveksi. Se on se, että meillä varmastikin on jokaisella joku läheinen siellä kaukana, joku, jonka luona ajatuksemme ehtimiseen ovat, ajatuksemme rientävät samaan suuntaan. Toisia meitä liittää yhteen jo suru,

kaipaus. Useimpia kaipaus, joka lähinnä on huolehtimista. Niin erilaisista oloista kuin olemme tänne tulleetkin, olemme tässä tärkeässä kohdassa kuitenkin yhtä.

Kunpa meissä säilyisi ja voimistuisi tämä yhteyden, tämä todellisen kohtaloyhteyden tunto, joka täällä on jonkinlainen asevelihengen vastine. Sen pitäisi johtaa meitä yhteiseen toinen toisemme tukemiseen, yhteisiin kieltäytyksiin ja ponnistuksiin.

Sillä kun on kysymys koko kansamme olemassaoloa koskevasta taistelusta, ei riitä, että vain rintamalla taistellaan. Nousee kysymys: entä me? Sodan lopputulos riippuu myös siitä, kestämmekö me. Jaksammeko olla kirjoittamatta ruikuttavia kirjeitä rintamalle. Jaksammeko olla lujia vaikeuksissamme. Jaksammeko jakaa omastamme jos meillä on, niille, joilla ei ole. Jaksammeko täyttää velvollisuutemme. Meillä kullakin on myös velvollisuutemme tässä taistelussa. Se voi olla virkатыömme, se voi olla suorastaan jotain »maanpuolustuksellista». Meiltä kysytään entistä enemmän velvollisuuden tuntoa. Meitä on vähän, nyt tällä hetkellä entistäkin vähemmän. Suur-Suomi on myös rakennettava, ei vain valloitettava. Siksi meistä jokaisen pitäisi kyetä tekemään enemmän kuin tähän asti, meitä jokaista tarvitaan. Mihin pystymme, se riippuu ennen kaikkea siitä, millaisia me itse olemme.

Siitähän loppujen lopuksi onkin kysymys. — Kun ajattelen kaatuneita sankarivainajiamme, tahtoisin mieluummin kuin sanoa »kaatui» nyt käyttäen sanaa »hän antoi henkensä». Maailman Vapahtaja antoi kerran henkensä turvatakseen meille iankaikkisen elämän mahdollisuuden, sankarivainajamme ovat antaneet henkensä turvatakseen meille ajallisen elämän mahdollisuudet. Tulee mieleen kysymys, olemmeko niin suurten uhrien arvoisia. Voimme tuon uhrin sovelluttaa jokainen omalle kohdallemme. Omaisille se on luonnollista. Mutta vaikka ei olisi kysymys omaisesta, niin sittenkin. Muistan aina, millaista oli talvisodan aikana kotipitäjäni ensimmäisissä sankarihautajaisissa. Ne neljä sankari-

vainajaa, jotka haudattiin, olivat minulle ja suurelle osalle saattojoukosta tuntemattomia. Mutta suru oli yhteinen. Muistan, miten mieleni valtasi voimakas tunto: nuo ovat kaatuneet meidän täällä olevien puolesta, — myös minun puolestani. Ja sitä seurasi ajatus: olemmeko me, onko minun elämäni sen arvoinen?

Niin onko sinun, onko minun elämäni sen arvoinen, että toisten kannattaa sen puolesta kuolla? On suurta olla tällä hetkellä suomalainen nainen. On vain niin monia sellaisia ilmiöitä, jotka usein panevat ajattelemaan, ettei suomalainen nainen tätä suuruuttaan käsitä, että emme ole noiden uhrien arvoisia. Kumminkin meidän pitäisi olla edes jotenkuten, koska isänmaa odottaa niin paljon meiltä jokaiselta. Toisten osa on antaa henkensä, toisten elämänsä. Täällä voi olla joku, joka tällä hetkellä on ilman työtä, mieli on toivoton ja tulee silloin ajatelleeksi, ettei minun kohdalleni ainakaan mitään kutsumusta isänmaa ole antanut. Mutta sinulla on ainakin yksi ja suuri: olla suomalainen nainen, kestää suomalaisella lujudella tämäkin vaikeutesi, kunnes varsinainen työpaikkasi löytyy. Me emme edusta kukaan vain itseämme, me edustamme omaa kansaamme, suomalaista naista, ja meidän on tehtävä se kunnialla. Jos yksityisten kohdalla on heikkoja kohtia, ei *koko* kansa ole luja. Sen kestämissä ja työkuunto laskee.

Tunnumme varmaan jokainen, ettemme ole aina jaksaneet olla suuren ajan arvoisia. Tunnumme selvästi puutteellisuutemme. Silloin meitä kutsutaan ponnisteluun. Ehkäpä sen taistelun ankuruus, josta olemme väläyksiä täällä nähneet, on joltakulta vaatimassa koko elämän suunnan muutosta, elämän toisenlaista käyttöä. Silloin eivät uhrit ole turhaan annetut, jos sen tajuumme.

On suurta tietää, että isänmaa ei tarvitse vain miehiä, sotilaita. Isänmaa kysyy meiltä jokaiselta, olemmeko me sellaisia, että *k y k e n e m m e* sitä palvelemaan, riittävätkö voimamme *r a k e n t a v a a n* työhön, jota tulee niin suunnattomasti olemaan. Sotilas ei voi täyttää teh-

täväänsä ilman kuria. Myös meiltä vaaditaan itsekuria. Onko meidän isänmaanrakkautemme niin palava, että se kykenee meitä pitämään lujina? *Isänmaan tähden* on suuri, voimia antava sana. Kuinka suurta onkaan, että me suomalaisina naisina saamme omassa pienessä elämässämme pitää sitä johtotähtenä, tietää, että isänmaa tarvitsee ja odottaa jokaiselta suomalaiselta naiseltakin samaa uskollisuutta ja lujuuutta Jumalan ja isänmaan kunniaksi kuin sotilailta taistelukentällä.
